

РЕШЕНИЕ

№ 413

гр. София, 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10971** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. С. С. срещу Решение /без номер/ от 14.07.2020 г. по АНД №2327/2020 г. по описа на СРС, НО, 112 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление №20-4332-000925 от 06.02.2020 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора за нарушение по чл.174, ал.3, предл.2 от Закона за движение по пътищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, необосновано и постановено при противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Инвокирани са доводи, че не е доказано по безспорен и категоричен начин, че описаното в НП административно нарушение е извършено. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отменят обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба СДВР, отдел „Пътна полиция“ не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени

доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна, досежно релевираните в нея оплаквания за неправилност на решението.

С обжалваното решение СРС, НО, 112 състав е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, основания за отмяна на НП. И в АУАН и в НП са посочени всички обстоятелства, при които е извършено нарушението. Изрично са отразени време, място, управлявано МПС, нарушителят, фактите, свързани с конкретното поведение на водача и с отказа му да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества и техни аналози.

Въз основа на събраните доказателства СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 24.01.2020 г., около 01:40 ч., в [населено място] касаторът, е управлявал лек автомобил, марка „Фолксваген Голф 1.9 ТДИ“, с [рег.номер на МПС], с посока на движение по [улица]от [улица]към [улица], като пред № 142 бил спрян за проверка от служители на ОПП. М. С. отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Д. С. 5000. Издаден му е талон за медицинско изследване бланков №0058386, като лицето не е изпълнило предписанието да даде кръв.

При така установената фактическа обстановка СРС приел за доказано, че от обективна и субективна страна наказаното лице е осъществило състава на административно нарушение по чл.174, ал.3, пледл.2 ЗДвП, тъй като е установено, че на посочените дата и място е управлявал описаното МПС, като е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство - Д. С. 5000, за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. СРС е развил мотиви, че приетата за нарушена норма съдържа два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, един от които е отказът за тестване с техническо средство, без значение дали жалбоподателят желае да даде кръвна проба за установяването на алкохол или наркотични вещества в кръвта му чрез химическо изследване. Според въззивния съд нормата на чл.174, ал.3 ЗДвП ясно сочи, че се наказва водач, който „откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози ИЛИ не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози“. Т.е. според самия закон за движение по пътищата, с посоченото наказание от 2000 глоба и 2 години лишаване от правоуправление на МПС се наказва както водач, който откаже да бъде тестван с техническо средство, така и този, който откаже да даде кръвна проба или не изпълни даденото му предписание навреме. В случая водачът е наказан за това, че е отказал да му бъде направено изследване с техническо средство, поради което с този отказ

формално е осъществен съставът на нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП от обективна страна. Следователно правилно е ангажирана отговорността му за извършеното нарушение. Наказанието, което е във фиксиран размер, е правилно определено.

При тези мотиви е потвърдил изцяло наказателното постановление.

Решението е правилно.

След като е събрал необходимите за изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактичката обстановка е налице извършено административно нарушение от страна на настоящия касатор. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

Както е посочил в мотивите си и въззивният съд, съгласно разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. При тази правна уредба настоящият съдебен състав приема, че се касае до едно нарушение, при което изпълнителното деяние на същото е отказ да бъде извършена проверка за алкохол или наркотични вещества. Този отказ може да бъде в една от двете посочени форми, или в двете едновременно. Хипотезите на отказ са посочени алтернативно доколкото между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. Изрично в НП е посочено, че касатора е нарушил чл.174, ал.3, предл. 2 ЗДвП и тази хипотеза е доказана от събраните доказателства. За да възникне отговорността по чл.174, ал.3, предл.2 ЗДвП не е необходимо да е реализиран кумулативно и съставът по чл.174, ал.3, предл.1 ЗДвП – водачът да не изпълни предписанието за проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта. Предвид това съдът приема, че в разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП се съдържа състав на едно административно нарушение с две форми на изпълнителното му деяние. За съставомерността на деянието е достатъчно да бъде доказан отказ за проверка на водач на МПС, за да се приеме за доказано извършеното нарушение. В случая отказът е установен със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал. Следователно, както е приел и СРС, нарушението е доказано. Наказанието е наложено в предвидения в закона фиксиран размер.

Фактическите обстоятелства във връзка приетата за нарушена правна норма са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, вследствие на което нарушителя е разбрал в извършването на какво нарушение е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Следователно не е нарушено правото му на защита, както се твърди в касационната жалба.

При извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба. Що се касае до твърдението за допуснати

съществени нарушения в хода на въззивното производство, доколкото в касационната жалба няма посочени конкретни пороци в тази насока, съобразявайки разпоредбата на чл.218, ал.1 АПК настоящият касационен състав счита, че не дължи произнасяне. Предвид това решението на СРС, НО, 112 състав, с което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 14.07.2020 г. по АНД №2327/2020 г. по описа на СРС, НО, 112 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление №20-4332-000925 от 06.02.2020 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.